

Centrum voor Ontwikkeling, Documentatie en Informatie Palestijnen

Ectorsstraat 19, 3400 Landen Tel: 011-88.15.52 E-mail: Codip@skynet.be

Rekeningnr: 000-157 66 47-09 Website: www.codip.be www.sabra-shatila.be

Inhoud

1. Editoriaal
2. Avigdor Lieberman:
duivels gevaar voor het
Midden-Oosten?
3. VN-rapport: Israël
schendt Gaza-
grensakkoord
4. Terdoodveroordeling
Saddam Hoessein
5. Fadel, een Palestijn in
Libanon getuigt
6. Palestina: hoe het 'vre-
desproces' naar burger-
oorlog kan leiden.
Lucas Cathérine
7. CODIP-ACTIEF

De speciale VN-rapporteur
John Dugard, verwonderde
er zich in september al
over dat,
hoewel Israël resoluties
van de VN schendt,
het land er toch in slaagt
om sancties te ontlopen.

"In plaats daarvan is het
Palestijnse volk,
eerder dan de Palestijnse
Autoriteit, het voorwerp
van de mogelijk
meest rigoureuze vorm van
internationale sancties
ooit opgelegd in de
moderne tijd."

De Morgen 30-10-'06

Beste Vrienden van Palestina,

2006 was een zwart jaar voor het Midden-Oosten en voor het Palestijnse volk. Het was het jaar van de oorlog in Libanon, het jaar waarin Afghanistan en Irak stilaan afgleden naar totale chaos en het jaar waarin sancties werden ingesteld tegen de nieuwe Palestijnse regering. Afgaande op de meest recente ontwikkelingen is er weinig hoop op beterschap. Eind november waarschuwde de Jordaanse koning Abdullah II voor het uitbreken van 3 burgeroorlogen, "als de internationale gemeenschap niet in actie schiet". Nauwelijks één maand later lijkt zijn voorspelling meer waarheid dan ooit: in Irak is de burgeroorlog een feit, onder de Palestijnse bevolking nemen de spanningen zienderogen toe. Dat een burgeroorlog in Libanon tot nu toe vermeden werd, heeft vermoedelijk veel te maken met de nog vers in het geheugen liggende burgeroorlog van de vorige eeuw.

Als de huidige situatie één ding duidelijk maakt, dan is het dat de Amerikaanse Midden-Oostenpolitiek een gigantisch fiasco is geworden. Voor de Amerikaanse president George Bush lijkt er desondanks weinig reden om de huidige politiek bij te sturen: Nóg meer troepen naar Irak, méér steun voor Israël en toenemende geruchten over een Amerikaans-Israëliisch bombardement (met massavernietingswapens) op Iran.

Van de Europese Unie lijkt weinig hoop te verwachten: de Unie is zwaar verdeeld. Verdeeld over de grondwet, verdeeld over de uitbreiding, verdeeld over Turkse toetreding en verdeeld over de Israëlisch-Palestijnse kwestie. In weerwil van de mislukking van de Amerikaanse M-O-politiek, bleef Europa ook in 2006 de Amerikaanse visie volgen en stemde in met een boycot tegen de nieuwe Palestijnse regering. Die boycot resulteerde in een collectieve straf voor de Palestijnse bevolking: tienduizenden ambtenaren zonder enig inkomen, een instortende economie én gezondheidszorg en pijlsnel toenemende armoede. Terwijl het de HAMAS-regering op alle manieren onmogelijk wordt gemaakt om te functioneren, besluit Israël tot het leveren van wapens en 2 miljoen kogels aan de FATAH-partij van president en rivaal Abbas. Een zuiver staaltje van 'verdeel en heers' politiek die een Palestijnse burgeroorlog weer een stapje dichterbij brengt.

Ondanks de gigantische problemen in het Midden-Oosten, wenst CODIP u het beste toe voor 2007, veel vriendschap en geluk en vooral een stevige dosis optimisme om te blijven werken aan een rechtvaardige oplossing. CODIP hoopt dat voor één keer het gezond verstand moge zegevierend en niet het bruut geweld. Die vrede van het gezond verstand kan vanzelfsprekend alleen gebaseerd zijn op het internationaal recht. Het is wachten op politici die opnieuw wijzen op de daarbij horende VN-resoluties en beseffen hoe groot het belang van een oplossing is voor de toekomst van Europa.

De CODIP-ploeg.

Avigdor Lieberman: duivels gevaar voor het Midden-Oosten

Op 23 oktober 2006 besloot de Israëlische Eerste minister Olmert om Avigdor Lieberman en diens extreemrechtse partij Yisrael Beiteinu (Ons Huis Israël) in de regering op te nemen. Lieberman is na oud-premier en Likod-leider Bibi Netanyahu de populairste politicus in Israël. Zijn partij Yisrael Beiteinu heeft elf zitjes in de Knesset.

Op 30 oktober 2006 keurt het Israëlisch parlement de ministerpost van de extreemrechtse Avigdor Lieberman goed. Lieberman werd vicepremier en minister van Strategische Bedreigingen. In die hoedanigheid moet hij onder meer Iran in de gaten houden. Maar de gevaarlijke ideeën van Lieberman spoken al langer rond. Zo zei Ehud Olmert op 18 oktober 2006 na een onderhoud met de Russische president Vladimir Poetin "De Iraniërs moeten bang zijn. Ze moeten bang zijn dat hun iets overkomt waarvan ze niet willen dat het gebeurt". Iran heeft Hamas dit jaar al meer dan 120 miljoen dollar (ruim 93,5 miljoen euro) gegeven.

Minister Avigdor Lieberman pleit op de kabinetsvergadering van 1 november 2006 dat het Israëlische leger op de Palestijnen dezelfde methodes als de Russen in Tsjetsjenië zou toepassen.

De stuurman voor een nieuwe oorlog

Lieberman (48) is een immigrant en vroegere radiojournalist uit de ex-sovjetstaat Moldavië. Zijn aanhang ronselt hij vooral onder de Russische joden. In juni zorgde de politicus nog voor ophef toen hij stelde dat Arabisch-Israëlische parlementsleden die contacten onderhielden met Hamas de executie verdienden. In het verleden heeft hij duidelijk gemaakt dat als Israël wordt geprovoceerd, het dadelijk de Egyptische Aswanstuwdam op de Nijl moet bombarderen. Als deze enorme stuwdam zou gebombardeerd worden, zou dit de onvermijdelijke verdrinkingsdood betekenen van 80% van de Egyptische bevolking, immers bijna de volledige Egyptische bevolking leeft in de Nijlvallei. Dat Israël sinds 1979 met Egypte een vredesakkoord heeft is daarbij voor Lieberman geen punt. Ook over de Iraanse hoofdstad Teheran heeft Lieberman gelijkaardige ideeën. Deze zomer was hij dan weer voorstander om naast Libanon ook Syrië plat te bombarderen.

In 2002 verklaarde Lieberman: "Ik zou niet aarzelen om het Israëlische leger naar alle A-zones (de gebieden op de bezette Westelijke Jordaanoever onder beperkte autonomie van de Palestijnse Autoriteit) te sturen gedurende 48 uren. Verniel het fundament van de militaire infrastructuur van de Autoriteit, alle politiekantoren, kruithuizen en voorzieningen van veiligheidskrachten... en laat geen steen meer op de andere. Verniel alles." Toenmalig Eerste minister Ariël Sharon volgde deze aanbeveling perfect op.

Lieberman deed ook het voorstel aan het Israëlische kabinet om systematisch alle commerciële centra, benzinestations en banken te bombarderen in de bezette gebieden (The Independent, 7 maart 2002).

Avigdor Lieberman zal nauw samenwerken met Majoor-Generaal Eliezer Shkedi, de vroegere commandant van de luchtmacht en nu bevelhebber van het "Iraanse front", een nieuwe positie bij de Israëlische strijdkrachten. Samen vormen ze het commando van toekomstige aanvallen tegen Iran en Syrië. Een nieuwe infanteriebrigade werd gevormd, genaamd Kfir (Leeuwenclub). Deze is de grootste in het Israëlische leger en moet weerstand bieden tegen de Syrische commando brigades.

"Minderheden zijn het grootste probleem ter wereld"

Op 6 november 2006 vroegen Arabisch-Israëlische politici het ontslag van Lieberman. De extreemrechtse excellentie wil de Arabische Israëli's namelijk weg uit Israël en bepleitte in The Sunday Telegraph de Cypriotische oplossing'. In de krant zei Lieberman dat "minderheden het grootste probleem ter wereld zijn". De vicepremier verwees daarbij naar de Arabische minderheid in Israël, een vijfde van de bevolking. "Willen we het joodse karakter van Israël handhaven, dan is er geen andere weg dan scheiding", aldus nog Lieberman.

"Cyprus", zei hij, "levert het beste model. Voor 1974 leefden Grieken en Turken samen en waren er wrijvingen, bloedvergieten en terreur. Na '74 kwamen alle Turken op de ene kant van het eiland terecht, de Grieken op de andere, en nu is er stabiliteit en veiligheid."

Toen hij eraan herinnerd werd dat tienduizenden mensen toen gedwongen verplaatst werden, antwoordde Lieberman: "Oké, maar het eindresultaat is beter." Volgens Lieberman, die ontkent dat zijn ideeën doen denken aan nazi-Duitsland dat judenrein wou zijn, heeft Israël geen andere keuze dan "bevolkingsgroepen en territoria uit te wisselen". De politicus droomt van een Israël waarbij bezette stukken Westelijke Jordaanoever naar de Joodse staat zouden worden overgeheveld, en Arabische dorpen en steden in Noord-Israël onder de Palestijnse Autoriteit komen te behoren.

“Palestijnse gevangenen in de Dode Zee.”

Pleit Lieberman wat betreft de Israëlische Palestijnen voor niets minder dan etnische zuivering, als minister van vervoer in een vorige regering, riep Lieberman op om alle Palestijnse politieke gevangenen, nu meer dan tienduizend, te verzuipen in de Dode Zee. Hij stelde zelfs voor om voor busvervoer te zorgen aldus Ha'aretz van 11 juli 2002. Ook nadien bleef Lieberman dit voorstel herhalen.

“My Truth”

Ook zijn in 2004 verschenen boek “My Truth” staat vol met dergelijke ideetjes om Israël etnisch te zuiveren van Arabieren. Andere denkbeelden werden al uitgevoerd. Zo kunnen Palestijnen uit de bezette gebieden die gehuwd zijn met een Israëlisch staatsburger niet langer samenwonen in Israël. Lieberman's strategie om “eerst de Arabieren in Israël aan te pakken” verklaarde hij op 20 oktober 2006 uitgebreid aan de Israëlische journalist Gershon Gorenberg.

Ze'ev Sternhell, professor politieke wetenschappen aan de Hebreeuwse universiteit van Jeruzalem betitelde in *Scotsman* Lieberman als “misschien de meest gevaarlijke politicus in de hele geschiedenis van Israël”.

Duidelijk is dat dringend actie is nodig tegen de groeiende dreiging voor de internationale vrede en veiligheid, die uitgaat van een Israël bestuurd door personen als Avigdor Lieberman. Eerder dan hieraan iets te doen, heeft het bureau van de Hoge Vertegenwoordiger van de EU een nieuwe lage norm bepaald, die laat uitschijnen dat de Europese Unie niet zinnens is om ook maar enige druk op Israël uit te oefenen. De eis dat de EU zich niet mengt in de interne zaken van buitenlandse mogendheden (een regel die niet schijnt te gelden voor de Palestijnse Autoriteit) getuigt enkel van politieke lafheid en tegenzin om zich tot Israël of zijn bondgenoten te melden. Sowieso is het niet verenigbaar met de standpunten van de Europese Unie in gelijkaardige gevallen.

Ook de PLO maakte een strategische fout door de aanstelling van Lieberman af te doen als een “interne Israëlische kwestie” en de internationale media en diplomatie niet te waarschuwen voor de persoon Lieberman.

De toekomst zal uitwijzen of deze extreem-rechtse politicus een speciale plaats zal krijgen in de geschiedenis van de Israëlische staat. Onderaan de heuvel Herodion en vlak bij de woestijn van Judea in de kolonie Noqdim woont de gevaarlijkste man in de Israëlische politiek met een gevaarlijk politiek ideeëngoed, maar de wereld slaapt voort.

VN-RAPPORT: ISRAËL SCHENDT GAZA-GRENSAKKOORD

In het kader van de veelvuldige hoera-berichten die de wereld werden ingestuurd na de terugtrekking van de joodse kolonisten uit de Gazastrook in de zomer van 2005, werden hoge ogen gegooid over de nieuwe kansen die zich daarbij aandienen en de voorspelde economische heropleving in de Gazastrook. In het kader van die ontruiming werd uiteindelijk in november 2005 het Gaza-grensakkoord getekend, dat de faciliteiten

regelde voor de grensovergangen tussen respectievelijk Gaza-Egypte, Gaza-Israël en de heropening van de lucht- en zeehaven van Gaza.

Kritische geesten stelden zich toen reeds de vraag hoe realistisch het scenario van de economische heropleving van Gaza was, wetende dat de plaatselijke Palestijnse bevolking voor de opening van de grensovergangen grotendeels afhankelijk bleef van de goodwill van de voormalige Israëlische kolonisator. Een voormalig kolonisator waarmee de Palestijnse bevolking in conflict blééf gezien de blijvende bezetting én kolonisatie van Westbank en Oost-Jeruzalem, inclusief het onopgeloste vluchtelingenprobleem. Ook het feit dat de Kerem Shalom-grenspost, de grenspost voor goederentransport tussen Gaza en Egypte, zich volledig op Israëlijs grondgebied bevond (er is een rechtstreekse grens tussen Gaza en Egypte) riep toen al vragen op, wat betreft effectieve onafhankelijkheid van de Palestijnse regering om een eigen beleid te voeren.

Figure 1. Crossing points to the Gaza Strip.

Ruim één jaar na de ondertekening van het Gaza-grensakkoord, lijkt het er wederom op dat de kritische geesten gelijk gekregen hebben. Van een continue opening van de grenzen van Gaza is lang geen sprake. De toegang van Palestijnse inwoners van de Gazastrook tot de Westbank of de buitenwereld is extreem beperkt en de stroom van commerciële handel is door de voortdurende afsluitingen verwaarloosbaar.

Sprekend voorbeeld hierbij is de grenspost van Rafah, die sinds 25 juni 86% van de tijd gesloten bleef. Gevolg van deze toegenomen afsluitingen is een verdere verslechtering van de economische situatie, gedurende de voorbije 12 maanden.

Als excuus voor deze voortdurende afsluitingspolitiek zal Israël ongetwijfeld verwijzen naar het argument van de verslechterde veiligheidssituatie. Dat het aantal incidenten in en rond de Gazastrook drastisch toegenomen is, kan inderdaad niet ontkend worden. Uit de bij het VN-rapport behorende statistieken blijkt echter dat dit aantal spanningen in en rond Gaza duidelijk is toegenomen sinds begin 2006, wat samen valt met het instellen van de boycot tegen de huidige HAMAS-regering.

Het lijkt er dus op dat de Westerse regeringen, met hun onmenselijke boycot tegen de Palestijnse bevolking zichzelf in de voet geschoten hebben en eerder dan de spanningen te verminderen, deze nog verder hebben aangewakkerd.

Bijkomende bedenking die kan gemaakt worden is de vraag hoe realistisch het is om duurzame akkoorden af te sluiten (en te verwachten dat zij nageleefd zullen worden) tussen een volk en zijn bezettende macht.

Bepalingen in Gaza-grensakkoord.

1. Rafah zal operationeel zijn van zodra het klaar is te werken volgens een internationale standaard met als streefdatum 25 november 2005.

Rafah zal ook worden gebruikt voor de uitvoer van goederen.

-
2. De doorgang zal ononderbroken werken en ... het aantal vrachtwagens voor de uitvoer per dag doorheen Karni zal... 400 bereiken tegen het einde van 2006.

Israël zal de uitvoer toelaten van alle landbouwproducten van Gaza tijdens het oogstseizoen van 2005...Israël zal de ononderbroken uitvoermogelijkheden verzekeren

-
3. Israël zal de doorgang van konvooien toelaten om vervoer van goederen en personen tussen de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever te vergemakkelijken.
-

Vooruitgang en huidige situatie.

De grenspost van Rafah opende op 25 november en werkte bijna dagelijks onder aanwezigheid van internationale waarnemers tot 25 juni. Sinds dan werd het gesloten door de Israëlische autoriteiten op 86% van de dagen wegens veiligheidsredenen.

Rafah werd niet geopend voor de uitvoer van goederen.

De doorgang van Karni verbeterde tijdens de eerste 2 maanden van het akkoord maar sinds 15 januari opende Karni onregelmatig. Dit heeft een negatieve impact op de invoer van menselijke hulp en commerciële handel. Het aantal vrachtwagens voor de uitvoer haalde een gemiddelde per dag van 12 in 2006.

Minder dan 4% van de oogst werd uitgevoerd. In relatie met de werking van de andere grensposten: 1. Geen vooruitgang werd gemaakt inzake de opening van Kerem Shalom voor de commerciële handel omdat de PA er weigert gebruik van te maken aangezien de doorgang zich in Israël bevindt. 2. Het einde van de werken aan de commerciële doorgang van Erez wordt voorzien tegen het einde van 2006, alhoewel een regeling voor ingebruikname nog niet is besproken.

Dit werd niet toegelaten door de Israëlische autoriteiten en geen gesprekken werden vooropgesteld over dit onderwerp door de Israëlische regering en de Palestijnse regering zoals voorzien in het grensakkoord.

4. Verenigbaar met veiligheidsnoden zal Israël het vervoer van goederen en personen op de Westelijke Jordaanoever vergemakkelijken en de versterking van het Palestijnse leven beperken.

Het aantal fysieke obstakels om zich te verplaatsen is toegenomen met 44% op de Westelijke Jordaanoever. Verdere beperkingen van verplaatsing werden ingesteld door individuen door een verlenging van het vergunningensysteem.

5. De bouw van de zeehaven van Gaza kan aanvangen. De Israëlische regering zal donoren verzekeren dat het niet zal tussenkomen in de werking van de haven.

De Israëlische regering heeft geen verzekering gegeven aan donoren en geen werk werd aangevat aan de bouw van de zeehaven.

6. Besprekingen zullen aanvatten over onderwerpen van veiligheidsvraagstukken, bouw en werking van een luchthaven in de Gazastrook.

Besprekingen opgehouden.

(Bron: OCHA-rapport van 6 november 2006.)

Fadel, een Palestijnse vluchteling in Libanon getuigt - 7 oktober 2006

Na 33 dagen van oorlog wordt ons leven ingewikkeld en meer problemen komen aan de oppervlakte.. De oorlog zorgde voor de negatieve impact op de Palestijnen, ook diegenen die in dit land leven. Als Palestijnen zijn we bezorgd over de toekomst als vluchteling, en in het bijzonder over de terugkeer naar ons thuisland Palestina, in het bijzonder na resolutie 1701.

Wat ik zal vertellen over de politieke onderwerpen is geen publieke informatie, maar krijg ik van vertrouwelijke bronnen. De Libanese regering start met de inzameling van Palestijnse wapens in Zuid-Libanon, in Palestijnse vluchtelingenkampen. De wapens waarover zij beschikken omvatten een overeenkomst met de Libanese regering van 1993. Ze beginnen kantoren van Fatah te sluiten en alle leden van Fatah vrij te laten van niet-Palestijnse origine.

Het gevaarlijke hieraan is, is dat ze schrik hebben. Ten eerste vragen ze de mensen niet over de toekomst, dan beslissen ze – zonder te weten wat ze willen – ten tweede, betreffende de wapens, we hebben wapens omdat Israël nog steeds onze veiligheid en levens bedreigt. Daarom houden we de wapens. Het beste voorbeeld zijn de bloedbaden van Sabra en Shatila in 1982. We geloven en zijn er zeker van dat de Libanese regering ons niet kan en wil beschermen tegen Israël. De wapens zijn ook een bron van macht om het recht op terugkeer te behouden.

Voor het eerst – drie dagen geleden - begaf Unfil zich naar het kamp met één tank en een ander voertuig. Ze bleven vijf minuten en verlieten het toen. Nu is er een grote kloof tussen Unfil, de Libanese regering en de mensen, in het bijzonder, Unfil respecteert zijn rol niet. Zij beschermen Israël en ze zijn partner in vele gewelddaden om Libanees land te bezetten en de blauwe lijn op te schuiven. Ze maken controleposten en controleren Libanese burgers. Dit maakt de Libanezen kwaad en ze beschouwen hen als bezetters en hun vijand.

We voelen dat ons land opnieuw bezet is, maar dit keer met akkoord van de internationale en Libanese machthebbers. Sociaal en economisch wordt het erger en erger. Geen werk, geen huizen, een vernield land en de rest kan je je voorstellen.

TERDOODVEROORDELING SADDAM HOESSEIN

Op 30/12/02006 werd de voormalige Irakese president Saddam Hoessein terechtgesteld. Ondanks de twijfel over de eerlijkheid van de procesgang en eventuele bedenkingen over de doodstraf, lijkt er aan de effectieve schuld van Saddam Hoessein niet te kunnen getwijfeld worden. Meer vragen kunnen er zijn bij het feit dat door de voortijdige terechtstelling van Saddam Hoessein nooit de volledige waarheid over de Anfal-campagne (de gifgascampagne tegen de Koerden in Noord-Irak) aan het licht zal komen. Wat ook de reden mag zijn voor de voortijdige terdoodveroordeling van Saddam Hoessein,

voor de huidige Amerikaanse regering voorkomt men hiermee alvast de blamage waarbij wekenlang de oorsprong van de Irakese gifwapens breed in de media wordt uitgesmeerd. Het was immers de toenmalige Amerikaanse regering die hoogstpersoonlijk instond voor de levering van chemische wapens aan 'bondgenoot' Saddam Hoessein. (Bron: www.xs4all.nl/%7Estgvisie/VISIE/Rumsfeld/)

PALESTINA: HOE HET 'VREDESPROCES' NAAR BURGEROORLOG KAN LEIDEN

Lucas Cathérine

Het gaat slecht in de bezette Palestijnse gebieden. Veiligheidsdiensten van Fatah en Hamas zijn onderling slaags en er was een poging om zowel de Minister van Buitenlandse Zaken, Zahar, als premier Haniye te vermoorden. Beiden zijn Hamas.

Alles begon met de verkiezingsoverwinning van Hamas in januari 2006. Een complete verassing voor iedereen. Niet alleen voor Hamas zelf, maar vooral voor Fatah, Israël en de VS, de drie pionnen in het 'vredesproces'.

Israël reageerde als eerste. Het grendelde de bezette gebieden af. Voedseltransporten mochten niet binnen. Vooral Gaza, waar Hamas een overdonderend stemmenaantal verkreeg werd uitgehongerd. Dan besliste de joodse staat om niet langer de belastingen door te storten naar de Palestijnse Autoriteit. Vergeet niet de Palestijnen hebben nog geen land, enkel een autoriteit die bevoegd is voor personen in wat wij in België persoonsgebonden materies noemen. Tijdens een massaal militair offensief in de zomer en de herfst werd alle regeringsinfrastructuur, vooral dan de ministeries door Israël plat gebombardeerd en een rits Palestijnse ministers gevangen gezet. Echt, wat je de volle lading kan noemen. Israël kreeg bijval eerst van de VS, daarna ook van Europa die niet langer financiële hulp leverden. Daarna ging ook Fatah de regering boycotten.

Wat werd Hamas verweten? Dat ze de democratische verkiezingen hadden gewonnen. En wat werd de Palestijnse bevolking verweten? Dat ze de massale corruptie en het overweldigende machtsmisbruik van Fatah hadden afgestraft door op de oppositie te stemmen.

Hoe kon het zo ver komen? Alles begon met het 'vredesproces' dat in 1993 in Oslo op gang werd gebracht. Wat leverde het Israël op? Dat het rustig verder kon koloniseren en landonteigenen. Net voor Kerstmis annexeerde Israël achter zijn 'Veiligheidsmuur' in de streek rond Jeruzalem nog maar eens een gebied van 15 km op 10km. Dat het nog altijd de grond, het water en de economie van de Palestijnen controleert. En wat heeft het de Palestijnen opgebracht? economische ondergang, massale repressie door het Israëlisch leger, torenhoge werkloosheid en ondervoeding. Geen staat, zoals beloofd in Oslo, maar wel een Palestijnse Autoriteit die nog corrupter is dan de andere Arabische regimes, met evenveel machtsmisbruik. Het 'Vredesproces' heeft een Palestijnse politieke klasse opgeleverd, geleid door Fatah die voor haar overleving volledig afhankelijk is van het voortduren van dit pseudo-vredesproces, met daaronder een administratie die in dezelfde situatie verkeert, en een zakenwereld die rijk wordt door het achteroverdrukken van de internationale hulp. Kortom er is een natie ontstaan van bedelaars, met een corrupte bovenlaag. Daarom dat Hamas de verkiezingen won. Niet omwille van hun fundamentalistisch ideeëngoed. Maar zij zijn de enigen die dwars liggen en nog opkomen voor de Palestijnse nationale eisen.

Mahmoed Abbas reageerde nu hierop met het uitroepen van nieuwe verkiezingen. Een bevoegdheid die hij als president niet heeft – die ligt bij het parlement, gedomineerd door Hamas. Hij hoopt die te winnen en daarvoor heeft hij twee redenen: gezien de hoge werkloosheid (60%) is de meerderheid van de bevolking rechtstreeks of onrechtstreeks afhankelijk van de lonen die ze trekken via de P.A., en dus van het continueren van het 'vredesproces'. Abbas hoopt dus stemmen te kunnen "kopen". En tweedens weet hij zich internationaal gesteund. Vorige zondag ontmoette hij Olmert. Die beloofde 100 miljoen dollar Palestijns belastingsgeld toch door te storten en wil 27 van de 528 Israëlische weg-blokades op de Westoever sluiten. Blair noemt hem een boegbeeld van democratie, en Condoleeza Rice kwam met 42 miljoen dollar steun voor Abbas over de brug, ondermeer om zijn privé-lijfswacht tot de tanden toe te bewapenen. En zo belanden we bij nog een factor: de veiligheids- en inlichtingsdiensten. Aan de kant van Fatah wordt er al sinds 1993 met de Israëlische veiligheidsdiensten samengewerkt. De man die hierdoor groot is geworden en een geweldig machtsapparaat heeft uitgebouwd is Mohammed Dahlan, de vroegere veiligheidsminister van Fatah. Al in 2001 stelde Ariël Sharon dat Dahlan de man was waarmee Israël wou praten, niet met Yasser Arafat. Dahlan is familie van president Abbas. Zijn diensten worden er nu van verdacht de burgeroorlog aan te zwengelen. Aan de kant van Hamas geldt vooral terughoudendheid. Sinds bijna twee jaar houden zij een wapenbestand (hudna)

met Israël in acht. Er zijn omzeggens geen zelfmoordaanslagen meer geweest op een of twee uitzonderingen na. Zij hebben hun troepen goed in handen. Ook Dahlan heeft zijn troepen tamelijk in handen, maar hij heeft een andere agenda, die past in wat de Amerikaanse neoconservatieven “creative chaos in the Middle East” noemen. Niet iedereen is daarmee gediend. Saoedi-Arabië (een niet onbelangrijke geldschietster van Fatah), buurland Syrië, Egypte (de eeuwige bemiddelaar tussen de Palestijnen en Israël) en de Jordaanse koning hebben Abbas al terug gefloten. En sinds enkele dagen praat hij dan ook minder over zijn coup van vervroegde verkiezingen, maar weer over een regering van nationale eenheid. Laten we de vingers kruisen.

Waarom reageren de Arabische landen zo? Iedereen kijkt nu naar wat er in Palestina gebeurt. Vooral sommige islamistische partijen. Eigenlijk zijn er drie erg verschillende categorieën islamisten: De religieuze fundamentalisten die de maatschappij willen her-, of corrector verislamiseren door hoofdzakelijk basiswerking. De terreurzaaiende jihadisten à la Al Qaida, en nieuw, partijen die zich spiegelen aan de conservatieve Christen-Democraten, zoals de Beierse CSU of de Poolse regeringspartij. Hamas schuift in die richting op door meer nadruk te leggen op nationale eisen dan op islamisering. In Egypte bestaat al zo'n partij, de Wasat, centumpartij. In Marokko ook, de PJD (Parti Justice et Développement), die volgens de meeste waarnemers de komende verkiezingen in 2007 zal winnen. Zij kijken verbijsterd toe. De Amerikanen brengen zogezegd ‘democratie’ naar de moslim wereld (Afghanistan, Irak), maar een partij die in Palestina democratisch de verkiezingen wint krijgt te maken met een politieke en economische boycot en een dreiging met een ‘legale coup’. Een reden voor hen om eventueel hun strategie naar democratische verkiezingen en regeringsverantwoordelijkheid te herzien. Een stap achteruit en een stap naar nog meer geweld?

Boekbesprekingen

1. Boekbespreking door Shmiel Mordche Borreman: **Yakov M. RABKIN: “In naam van de Thora: de geschiedenis van de antizionistische joden”** - Prijs bij CODIP: 22,00 € excl. port.

De Rabbijnse oppositie tegen het Zionisme is een uiterst miskend feit. In de publicaties over de conflicten in het Nabije Oosten en rond Palestina, wordt er hoogstens terloops gewag van gemaakt. De grote media hebben er geen boodschap aan. Ook de Israëlische geschiedschrijving, inclusief de zogenoemde nieuwe historici, zwijgen over dit taboe. Dit bewoog professor Yakov M. Rabkin een wetenschappelijke bijdrage over dit onderwerp te leveren. Zijn boek groeide uit tot een uitzonderlijke documentatie van de continuïteit van de antizionistische oppositie van Rabbijnen van de meest uiteenlopende strekkingen. De antizionistische rabbijnen strijden voor het behoud van de Joodse identiteit en tegen gevaren die het Zionisme op de Joden bracht en brengt. Sommige van hen wijzen ook het onrecht af en uiten moedig hun medeleven met het lijden van het onderdrukte en beroofde Arabische volk van Palestina. Deze Rabbijnse oppositie bestaat vooral binnen de Joodse gemeenschappen van wereldsteden zoals New York, Londen, Antwerpen, maar traditioneel ook in zionistisch bezet Palestina zelf. Volgens deze Joden, die zich op alle gebied strikt aan de Thora houden, moet de zionistische Staat, zo vreedzaam mogelijk, ontmanteld worden. Zo zouden de Joodse bewoners van het heilig Land, vergelijkbaar met overal elders in de wereld, samen met de inheemse Arabieren kunnen leven onder een Palestijnse regering. Prof. Rabkin zelf is voorstander van een ‘gemeenschappelijke Joods-Arabische Staat’ (waarvoor hij de naam ‘*Abrahamia*’ voorstelt). Prof. Rabkin toont aan dat een ernstige benadering en een oplossing van het conflict rond Palestina onmogelijk zijn zonder rekening te houden met de Thorageïnspireerde standpunten van de rabbijnse antizionistische oppositie. In deze studie worden ook de rabbijnse kritieken aan het zionistisch propagandistisch misbruik inzake de ‘holocaust’ en dergelijke gedocumenteerd. Indrukwekkend zijn zijn bevindingen over de oorsprong van de zionistische gewelddadigheid, die onder meer in het Russische nihilisme wortelt. Prof. Rabkin onthult tevens de rol van de christelijke zionisten. Zijn boek besluit met de meesterlijke vaststelling: *“In de mate dat de Thora zich slechts tot de Joden wendt zoals aan een pilootbevolking, waarvan het voorbeeld alle mensen zou moeten beleren, inspireren en beïnvloeden, is de controversie die het Zionisme en de kettingreacties erop blijven veroorzaken wellicht ook leerzaam voor andere volkeren dan het Joodse volk.”* Sinds het verschijnen van dit boek, was de moedige auteur herhaaldelijk het voorwerp van zionistische diffamatie en intimidatiepogingen. Prof. Rabkin, Jood van Sovjetrussische afkomst, is vorser aan de Universiteit Laval in Montréal, Québec, Canada. Meer in de websites www.hst.umontreal.ca/U/rabkin en www.verzet.org

2. Boekbespreking: De andere kant van Israël, Susan Nathan. Prijs bij CODIP: 16,00 € excl. port.

Op vijftigjarige leeftijd laat Suzan Nathan een huis achter in Zuid-Londen, twee volwassen kinderen en een huwelijk met een orthodoxe jood dat kort daarvoor op de klippen was gelopen. Haar werk als aids-consulent ruilt ze om voor een job als leerkracht Engels in Tel Aviv. Ze eist als dochter van een vooraanstaande arts het recht op terugkeer op in het Beloofde Land.

Het zionisme geeft haar net als de meeste joden een soort schijnwereld die draait om het oprechte en onwrikbare geloof dat Israël, het land met een van de sterkste legers ter wereld, constant wordt bedreigd met vernietiging door een van zijn Arabische buurlanden of door overgebleven Palestijnen die in de bezette gebieden leven. Ze weet niets over de Naqba in 1948, toen 750.000 Palestijnen in vluchtelingenkampen overal in het Midden-Oosten terechtkwamen na verdreven te zijn door de Israëli's.

Vlak na haar aankomst krijgt ze oogkanker en komt ze in het ziekenhuis in contact met de verwarrende veelheid van andere etnische en religieuze groepen waar de bevolking van het Heilige Land uit bestaat: joden, christenen, moslims en druzen. Een zwaar bewapende kolonist hoort ze tegen zijn vrouw in het ziekenhuis zeggen dat hij even een huis van de Arabieren heeft afgenomen. Ze staat verstomd. Allerlei vragen over de inheemse Arabische gemeenschap komen op haar af. Haar linkse kameraden kennen als 'Arabische vrienden' enkel de garagehouder die goedkoop hun auto kan repareren en kunnen haar vragen niet beantwoorden.

Ze besluit van Tel Aviv naar Tamra te verhuizen en er als enige joodse tussen vijftientigduizend moslims te gaan wonen. De stad is overbevolkt en het leven is er erg primitief. Bovendien krijgt ze net als de moslims de status van tweederangsburger in Israël. Toch past ze zich snel aan. Ze leert het dragen van de hijab zien als teken van waardigheid en trots op het feit dat je vrouw bent. Ze ervaart de belangrijkheid van familiebanden bij Arabieren, viert religieuze feesten mee en aanziet de agressieve verkiezingscampagnes in de stad.

Met privé-onderwijs geeft ze een alternatief voor het systeem van de Shin Beit. Dat is erop gericht de Palestijnen al op jonge leeftijd te beletten een politiek bewustzijn te ontwikkelen. In het Arabisch onderwijs in Israël mag van de joodse staat niet gesproken worden over de Palestijnse geschiedenis en cultuur. Het vormt deel van een groot racistisch systeem waartegen de zionistendochter zich verzet. Het verhaal van een moedige vrouw...

CODIP-ACTIEF

1. Steun CODIP projecten: 000-157 66 47-09 met vermelding van uw keuze van project

Van harte dank voor uw financiële steun aan het Palestijnse volk. In 2006 werd 12.784,00 EUR verzameld voor de verschillende projecten in de bezette Palestijnse gebieden en Libanon. Speciale dank aan hen die op een creatieve manier extra inspanningen daarvoor geleverd hebben! Uw financiële steun gaat integraal naar het Palestijnse volk. CODIP vzw weerhoudt geen administratiekosten, aangezien alle werk geleverd wordt door vrijwilligers. (Vanaf 30,00 € fiscaal attest).

2. Steeds meer Belgische consumenten gaan niet langer akkoord met de Israëlische politiek t.a.v. het Palestijnse volk. Israël boycot het Internationaal Recht, u kan ook het Israëlische beleid boycotten.

Op 18 november 2006 voerde het VPK een succesvolle actie onder het motto "Koop geen producten uit Israël!", in samenwerking met Intal, lokale Palestina platformen en CODIP. In de voormiddag stonden actievoerders in verschillende steden en gemeenten aan warenhuizen en vroegen de klanten om geen Israëlische producten te kopen. In de namiddag verzamelden ze in Antwerpen om met een levende slogan een boycot van Israël te bepleiten. In totaal werd aan vijftien warenhuizen in Blankenberge, Brussel, Elsene, Etterbeek, Hasselt, Ieper, Leuven en Schaarbeek actie gevoerd, telkens in groepjes van 5 tot tien actievoerders. Voor het gezamenlijke actiemoment zakten enkele tientallen sympathisanten af naar Antwerpen. Ook de winkelende klanten reageerden positief, zodat er op het einde van deze relatief korte actie een honderdtal ondertekende brieven aan de verantwoordelijke overhandigd konden worden, met daarin de vraag om niet langer Israëlische producten aan te bieden. De regionale zender ATV filmde en interviewde de actievoerders in Antwerpen.

Interesse om in de toekomst mee te werken? Geef je naam op en sluit je aan bij de komende acties in 2007! Voor meer informatie over onze boycotcampagne: www.boycotisrael.info